

Rep.Nr. 2006/2402

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 22 SEPTEMBER TWEEDEUZEND EN ZES.

DERDE KAMER

Bediendecontract
Tegensprekelijk
Definitief

In de zaak:

D   W

Appellant, geïntimeerde op incidenteel hoger beroep,
vertegenwoordigd door Mter T. Peeters; advocaat te 2018
Antwerpen;

Tegen :

NOVARTIS PHARMA N.V., met zetel gevestigd te 1800
Vilvoorde, Medialaan, 40,

Geïntimeerde, appellante op incidenteel hoger beroep,
vertegenwoordigd door Mter D. Votquenne, advocaat te 1170
Brussel;

★

★   ★

Na beraadslaging, velt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest :

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid :

- het eensluidend verklaard afschrift van het vonnis uitgesproken op tegenspraak door de 2de Kamer van de Arbeidsrechtbank te Brussel op 8 december 2003 (A.R. nr. 49.622/03);
- het verzoekschrift tot hoger beroep ontvangen op de griffie van het Arbeidshof op 30 maart 2004;

- de besluiten van geïntimeerde ontvangen ter griffie op 29 september 2004;
- de besluiten van appellant ontvangen ter griffie op 30 november 2004;
- ons tussenarrest dd. 18 maart 2005 waarmee getuigenverhoor werd toegestaan;
- het P.V. van getuigenverhoor dd. 16 september 2005;
- de besluiten na getuigenverhoor voor geïntimeerde neergelegd ter griffie op 26 januari 2006;
- de besluiten na getuigenverhoor voor appellant neergelegd ter griffie op 30 november 2005;

Gehoord partijen in hun middelen en verdediging op de openbare terechtzitting van 16 juni 2006. Partijen legden hun bundel neer, waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad genomen werd.

x

x

x

Het Hof verwijst voor de uiteenzetting van de feiten en de beroepsgrievens naar zijn arrest dd. 18 maart 2005 dat het uitdrukkelijk voor herhaald beschouwt zoals eveneens de beoordeling door het Hof (blz. 11-15).

Met ons tussenarrest stonden wij partijen toe te bewijzen met getuigen het feit :

“ Dat het dineetje waaraan appellant deelnam op 24 oktober 2002 in restaurant Het Pomphuis te Antwerpen van professionele dan wel van privé of persoonlijke aard was “.

Uit de getuigenverklaringen van Dr. S B en Dr. I M blijkt duidelijk en zonder enige twijfel dat deze artsen samen met appellant op 24 oktober 2002 in het restaurant Het Pomphuis in Antwerpen deelnamen aan een diner met professioneel karakter met de hoofdzakelijke bedoeling dat Dr. M die als nefroloog was beginnen werken in het Stuyvenbergziekenhuis kennis zou kunnen maken met appellant in zijn hoedanigheid van medisch afgevaardigde van Novartis en opdat deze haar zou kunnen overhalen Novartisproducten voor te schrijven.

Dr. S B stelt :

“... ik was inderdaad aanwezig op een diner in Het Pomphuis met Dhr. D en collega M

Ik ben uitgenodigd geweest op dit diner door Dhr. D naar aanleiding van de vervanging van Dr. S in ons ziekenhuis door Dr. M. B. W ging er komen spreken over bloeddrukverlagende medicatie. Volgens mij was dit een absoluut professionele aangelegenheid. Ik ga anders niet met Dr. W, Dr. S of Dr. M gaan eten. Het was voor ons beroep. Dr. W was afwezig, ik weet niet waarom “.

Dr. I M verklaarde :

“ Ik nam deel aan het diner op 24 oktober 2002 in Het Pomphuis te Antwerpen samen met S B en W. D. Ik was er uitgenodigd door W D. De bedoeling van het diner was dat ik zou kennis maken met Dhr. D in zijn hoedanigheid van vertegenwoordiger van de Novartisproducten met de bedoeling dat ik deze zou voorschrijven. In augustus 2002 ben ik als nefroloog beginnen te werken in Stuyvenberg. Dhr. D kende mijn collega S B reeds eerder. Op uw vraag of ik weet of er nog andere personen waren uitgenodigd door Dhr. D kan ik u zeggen dat B W en D. S : (mijn collega-voorganger in Stuyvenberg) eveneens waren uitgenodigd door Dhr. D. doch deze waren er om een of andere reden niet aanwezig. Volgens mij was dit dineetje een professioneel diner.”

Zelfs de getuigenverklaring van de overste van appellant de Heer W D, regionaal sales manager, bevestigt dat deze in september een aanvraag kreeg van appellant om op 24 oktober een vergadering te mogen organiseren in een restaurant met een vijftal dokters en B : W als spreker.

“ Op de vraag of de aanvraag van Dhr. D voor het organiseren van een vergadering van 24 oktober schriftelijk is gebeurd met opgave van de deelnemers antwoord ik u bevestigend. Ik gaf mijn akkoord trouwens ook schriftelijk (via mail) “ aldus zijn getuigenverklaring.

De overste van appellant wist dus van de door appellant georganiseerde vergadering met artsen in een restaurant op 24 oktober 2002 en gaf hiervoor ook zijn schriftelijk akkoord, zij het voor een diner met meer deelnemende artsen en met de aanwezigheid van een arts-spreker.

Het Hof stelt vast dat bewezen is dat appellant op 24 oktober 2002, 282,55 € beroepskosten maakte voor een professioneel diner met twee artsen (dus 3 bestekken) in de uitoefening van zijn werk nl. met de bedoeling kennis te maken met een nieuw aangestelde arts in het Stuyvenbergziekenhuis teneinde deze arts te overhalen Novartisproducten voor te schrijven.

Uit appellants stuk 16 blijkt dat Novartis instructies verstreekte aan haar vertegenwoordigers opdat deze enige terughoudendheid aan de dag zouden leggen m.b.t. de omschrijving van de georganiseerde activiteiten. Zo moest iedere meeting in alle omstandigheden een wetenschappelijke titel hebben,

ook al ging het in feite om loutere cadeaus, weekendjes, of etentjes (stuk 16). Om alles fiscaal te verantwoorden moesten er soms meer deelnemers worden vermeld dan er werkelijk waren, of mochten de partners van de artsen niet worden vermeld (stuk 27). Soms werd gewoon gevraagd om niet alles te vermelden in de omschrijving van de activiteit die voor de artsen werd georganiseerd (stuk 29).

Gezien de eigen instructies van de werkgever " *Soms moesten meer deelnemers vermeld worden dan er werkelijk waren* " lijkt het feit dat op het B.T.W.-strookje 5 deelnemers werden vermeld i.p.v. 3 het Hof niet van enig belang in casu.

Ook het feit dat er in werkelijkheid geen wetenschappelijke uiteenzetting plaats vond (door Dr. W of een andere spreker) in Het Pomphuis op 24 oktober 2002 is volgens het Hof, gelet op de eigen instructies van de werkgever, evenmin van belang. De vertegenwoordigers van Novartis dienden de artsen immers ook te bezoeken en te benaderen buiten wetenschappelijke bijeenkomsten en werden zelfs verzocht aan deze activiteiten (o.a. etentjes) een " wetenschappelijke titel " te geven " pro forma " voor de boekhouding.

Geïntimeerde bewijst niet dat appellant door het indienen van de onkostennota ten belope van 282,55 € voor Restaurant Het Pomphuis een ernstige tekortkoming heeft begaan die de verderzetting van de professionele relaties tussen partijen onmiddellijk en definitief onmogelijk maakte.

Deze onkosten waren reële door hem gemaakte en gerechtvaardigde professionele onkosten en appellant kreeg bovendien de schriftelijke toelating van zijn overste om op 24 oktober 2002 een samenkomst met artsen in een restaurant te organiseren.

De overige aan appellant in de ontslagbrief verweten feiten, nl.

- inbreng van kostennota D dd. 15 september 2002 alhoewel afwezig in het buitenland tot 15 september 2002, 20 uur,

- inbreng parkingtickets van 31 augustus tot 2 september 2002, alhoewel afwezig, in het buitenland van 30 augustus tot 4 september 2002;

Vooreerst dient te worden herhaald dat appellant deze kostennota's indiende op 7 oktober 2002 en dat Novartis ze goedkeurde op 18 oktober 2002 zodat Novartis derhalve kennis had van deze feiten sinds 18 oktober 2002, duidelijk meer dan 3 dagen voor het ontslag zodat deze feiten het ontslag overeenkomstig artikel 35 A.O.-wet niet wettelijk kunnen rechtvaardigen.

Bovendien stelt het Hof – ten overvloede – vast dat het diner dd. 15 september 2002 wel degelijk plaatsgreep met twee artsen (nl. Drs. V en H) 's avonds ná de terugkeer van appellant uit een professioneel weekend in Venetië zodat dit diner geen privé-onkosten betreft doch professionele onkosten.

De uitgaven voor de parkingtickets van 31 augustus 2002 tot 2 september 2002 ten bedrage van 2 € in totaal zijn onbeduidend en de uitleg van appellant dat hij zijn voertuig tijdelijk aan een kennis ter beschikking stelde is aanvaardbaar zodat uit het indienen van deze kosten voor parkingtickets zeker niet kan worden besloten dat appellant zijn werkgever heeft willen bedriegen met valse onkosten.

Appellant werd onterecht ontslagen zonder opzegtermijn noch vergoeding wegens dringende reden op grond van artikel 35 A.O.-wet.

Appellant maakt terecht aanspraak op een opzegvergoeding overeenkomstig artikel 39 A.O.-wet.

De opzegvergoeding.

Overwegende dat het brutojaarloon en voordelen dat appellant genoot ten tijde van het ontslag als volgt dient te worden vastgesteld overeenkomstig artikel 39 A.O.-wet :

Vast loon 3.111,06 € x 13,92 (inbegrip van dertiende maand en vakantiegeld)	43.305,96 €
Wetenschappelijke avonden in laatste jaar Volgens loonfiches	2.298,31 €
Bijzondere premies 1.950 + 3.371,35 €	5.321,35 €
Vakantiegeld variabel loon 7.619,66 € x 15,34 %	1.168,86 €
Voordeel in natura privé-gebruik bedrijfswagen, Computer, GSM 500 € - 117,25 (eigen bijdrage) 382,75 x 12 =	4.593,00 €
Patronale bijdragen groepsverzekering 258,78 + 236,89 (zie stuk 8 appellant) =	5.948,04 €
Totaal :	2.635,52 €

De werkelijke waarde van het voordeel van het privé-gebruik bedrijfswagen, computer, GSM wordt door appellant in alle redelijkheid begroot op 382,75 € per maand.

Op de voordelen in natura en de patronale bijdragen groepsverzekering is geen dubbel vakantiegeld verschuldigd overeenkomstig artikel 38 Vakantiebesluit (zie verder).

De opzeggingstermijn dient door de rechter te worden bepaald met inachtneming van de op het tijdstip van de kennisgeving van de opzegging voor de bediende bestaande kans om spoedig een gelijkwaardige betrekking te vinden (Cass. 8.9.1980, Arr. Cass. 1980-81, 17), rekening houdend met zijn anciënniteit, zijn leeftijd en de belangrijkheid van zijn functie en van het bedrag van zijn loon, dit volgens de gegevens eigen aan de zaak (Cass. 17.9.1975, TSR 1976, 14; Cass. 3.2.1986, JTT 1987, 58; Cass. 4.2.1991, RW 1990-91, 1407) en met inachtneming van beiderzijdse belangen (Cass. 9.5.1994, Soc. Kron. 1994, 253, noot).

Overwegende dat de rechter bij de beoordeling van de mogelijkheid om snel een aangepaste en evenwaardige betrekking te vinden, slechts rekening mag houden met de feiten die bestonden op het tijdstip van het ontslag in zover deze feiten de voor de bediende bestaande kans om spoedig een gelijkwaardige betrekking te vinden beïnvloeden (Cass. 6.11.1989, JTT 89, 482; Cass. 3.2.2003, JTT 2003, 262). Krachtens een vaste rechtspraak die het Hof onderschrijft worden de eventuele tekortkomingen van de werknemer aan zijn verplichtingen geacht geen invloed te hebben op de bepaling van de opzegtermijn (Cass. 23.2.1987, JTT 87, 265; AH Brussel 7.2.1978, JTT 78, 198; AH Brussel 15.11.1978, Med. VBO 80, 1947; AH Luik afd. Namen 15.12.1998, Soc. Kron. 99, 478; AH Bergen 27.11.2002, JTT 2003, 127), de wijze waarop hij de overeenkomst heeft uitgevoerd evenmin (AH Brussel 12.6.1979, TSR 1980, 153, AH Antwerpen 9.2.84, TSR 84, 115; AH Antwerpen 15.11.1991, Soc. Kron. 93, 31; AH Brussel 19.11.1997, JTT 98, 174).

Vermits geen rekening dient gehouden te worden met de tekortkomingen van bedienden, dient volgens het Hof logischerwijze evenmin rekening gehouden te worden met de uitstekende of onberispelijke manier waarop de bediende de arbeidsovereenkomst heeft uitgevoerd of met de door hem bereikte resultaten voor het bedrijf (vgl. A.H. Brussel, 26 juni 2002, S.R.K. 2003, 188).

Het Hof bepaalt de passende opzegtermijn op 14 maanden.

Appellant heeft derhalve recht op een opzeggingsvergoeding gelijk aan $62.635,52 \text{ €} \times 14/12 = 73.074,77 \text{ €}$.

Het loon voor de feestdagen en de prorata van de 13de maand.

Geïntimeerde gedraagt zich naar de wijsheid van het Hof.

De vordering dient te worden toegekend ten belope van de gevorderde som of

2.851,81 € bruto t.t.v. eindejaarspremie (11/12)

379,45 € bruto t.t.v. feestdagenloon voor 25 december 2002 en 1 januari 2003

Saldo kostenvergoeding.

Appellant vordert betaling van 131,39 € (saldo september 2002) en 282,55 € (saldo oktober-restaurant Het Pomphuis).

De kosten van restaurant Het Pomphuis zijn gerechtvaardigde beroepskosten (zie hoger), de kosten van restaurant de Kuiper dd. 15 september 2002 eveneens (37,30 €).

Op de Proximusfactuur (7 augustus 2002 – 6 september 2002) ten belope van 108,77 € meerkost duidde appellant een bedrag aan van 16,37 € als privé-gesprekken. Het overgrote deel van de meerkost voor gesprekken (92,09 €) is te wijten aan internationale gesprekken met het Duits net. Appellant bewijst dat hij deelnam aan een congres met geneesheren in Duitsland en deze kosten worden door het Hof derhalve beschouwd als professionele kosten.

Deze vordering is gegrond ten belope van 131,39 € en 282,55 € = samen 413,94 €.

De uitwinningsvergoeding.

Kan zich alleen op de bijzondere voorschriften betreffende de arbeidsovereenkomst voor handelsvertegenwoordigers beroepen de bedienden wier overeenkomst de handelsvertegenwoordiging als belangrijkste voorwerp heeft (Cassatie, 18 april 1988, J.T.T. 1988, 439; Cassatie, 28 juni 1999, R.W. 2000-2001, 621).

Artikel 101 A.O.-wet is een dergelijk bijzonder voorschrift.

Appellant kan dus slechts recht hebben op uitwinningsvergoeding (artikel 101 A.O.-wet) als hij tewerkgesteld was als handelsvertegenwoordiger.

Overeenkomstig artikel 4 van de A.O.-wet is de overeenkomst voor handelsvertegenwoordiger de overeenkomst waarbij een werknemer zich verbindt tegen loon cliëntèle op te sporen en te bezoeken met het oog op het onderhandelen over of het sluiten van zaken voor rekening en in naam van één of meer opdrachtgevers.

De bedoeling van het optreden van de handelsvertegenwoordiger moet meer zijn dan potentiële cliënten met het product vertrouwd te maken (Cassatie, 8 januari 1970, R.W. 1969-1970, 1569).

Een medisch afgevaardigde die ermee gelast is de geneesheren bekend te maken met sommige farmaceutische producten wordt door de rechtspraak niet als handelsvertegenwoordiger beschouwd (Cassatie, 8 januari 1970, R.W. 1969-1970, 1569) omdat de artsen die hij bezoekt geen klanten zijn en hij met hen niet over zaken onderhandelt doch enkel farmaceutische producten bekend maakt en aanprijst met de bedoeling dat de artsen de producten zouden voorschrijven aan hun patiënten die de eigenlijke klanten zijn die het product aankopen.

Appellant legt stukken neer waaruit blijkt dat zijn taak er niet alleen in bestond de artsen met sommige farmaceutische Novartisproducten vertrouwd te maken doch tevens in het onderhandelen met de geneesheren opdat deze ook effectief de producten van Novartis zouden voorschrijven. Appellant bewijst aan de hand van zijn stukken dat hij met de artsen in naam van Novartis onderhandelde en vertrouwelijkheidsakkoorden sloot en dat Novartis ingevolge deze akkoorden de artsen beloofde door betaling van een ereloon of een zakcomputer of een reis in evenredigheid tot de hoeveelheid patiënten aan wie zij de geneesmiddelen effectief voorschreven.

Appellant stelt volgens het Hof terecht dat de economische realiteit in zijn verkoopsector zo is dat de eigenlijke klant die over de aankoop van het ene of het andere geneesmiddel beslist de arts is en niet de patiënt. Deze is weliswaar de eindgebruiker doch heeft in werkelijkheid geen beslissingsbevoegdheid.

Om recht te hebben op een uitwinningvergoeding dient de handelsvertegenwoordiger overeenkomstig artikel 101 A.O.-wet de aanbrengh van cliënteel te bewijzen.

Appellant verwijst ten bewijze van zijn aanbrengh van cliënteel naar de lijst van de handelsvertegenwoordigers en stelt dat hij bovenaan de lijst staat van dezen die de grootste omzet realiseerden bij de betrokken artsen.

Over de aanbrengh van cliënteel.

Volgens van Dales Groot Woordenboek der Nederlandse Taal betekent "aanbrengen" : 7 (met betrekking tot nieuwe leden) "tot toetreding overhalen".

De in artikel 101 van de Arbeidsovereenkomstenwet gebruikte bewoordingen "die cliënteel heeft aangebracht" duiden volgens het Hof op het overhalen van nieuwe klanten. Cliënteel aanbrengh veronderstelt volgens het Hof het aantal klanten van de werkgever in aantal verhogen, hetzij met nieuwe klanten hetzij met bestaande (doch verloren) klanten die sinds lange tijd geen bestellingen meer plaatsten bij de werkgever; deze bestaande doch verloren klanten kunnen immers met nieuwe klanten worden gelijkgesteld.

In ieder geval kan volgens het Hof niet als "aanbrengh van cliënteel" in de zin van artikel 101 van de arbeidsovereenkomstenwet worden beschouwd het louter handhaven of instandhouden van het bestaand cliënteel van de werkgever (G. Helin, Jurisprudence commentée – Indemnité d'éviction – Notion apport de clientèle, Or. 8-9/9/1995, p. 199, Or. 1 januari 1998, p. 4 en p. 11), zelfs niet al gaat dit gepaard met een verhoging van het zakencijfer.

Het Hof stelt vast dat appellant niet bewijst dat hij aan geïntimeerde cliënteel heeft aangebracht. Hij legt zelfs geen lijst neer met beweerde door hem aangebrachte artsen. Een loutere verwijzing naar een rangschikking op basis van de door hem gerealiseerde omzet is geen bewijs van aanbrengh van nieuwe

klanten. Zijn vordering tot betaling van een uitwinningsvergoeding is derhalve ongegrond.

Het vakantiegeld op voordelen in natura en op patronale bijdragen groepsverzekering.

De eerste rechter veroordeelde Novartis tot betaling aan appellant van

- 163,04 € t.t.v. saldo vakantiegeld uitdienst,
- 2.686,23 € t.t.v. saldo vervroegd vakantiegeld.

In een recent arrest dd. 26 september 2005 nr. S040163 N www.Juridat.be nr. RC059Q1-1 oordeelde het Hof van Cassatie dat het K.B. van 18 februari 2003, in het Belgisch Staatsblad verschenen op 6 maart 2003 en in werking getreden op 16 maart 2003 tot invoering van 38bis van het uitvoeringsbesluit Jaarlijkse Vakantiewet een interpretatieve rechtsregel is.

Dat de rechters gehouden zijn zich naar de interpretatieve rechtsregels te gedragen in alle zaken waarin het rechtspunt niet definitief is berecht op het tijdstip waarop die regel bindend wordt.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 38bis van het Vakantiebesluit loonvoordelen die niet aan sociale zekerheidsbijdragen onderworpen zijn niet in aanmerking komen voor de berekening van het vakantiegeld voor bedienden;

Zoals het Hof van Cassatie in hetzelfde arrest preciseert wordt met de term brutowedde in de artikels 38,2 en 46 van het Vakantiebesluit bedoeld : elk voordeel toegekend door de werkgever als tegenprestatie voor de arbeid verricht ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst, behoudens indien dit voordeel niet in aanmerking wordt genomen voor de berekening van de sociale zekerheidsbijdragen.

Het voordeel van het privé-gebruik van de bedrijfswagen is overeenkomstig artikel 19 § 2, 4° van het K.B. van 28 november 1969 uitgesloten van het loonbegrip dat in aanmerking komt voor de gewone sociale zekerheidsbijdragen zodat er ook geen vakantiegeld op verschuldigd is; hetzelfde geldt in casu voor de maaltijdcheques (K.B. van 28 november 1969, art. 19bis § 2 en 3).

Overwegende dat - tot de inwerkingtreding op 1 januari 2004 van het K.B. van 27 april 2004 tot wijziging van artikel 19 van het K.B. van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 betreffende de maatschappelijke zekerheid - de door de werkgever betaalde premies voor een groepsverzekering die voorziet in extralegale voordelen, loon zijnde, te weten tegenprestatie voor de bedongen arbeid, NIET uitgesloten waren uit het begrip loon voor de berekening van de sociale zekerheidsbijdragen, zodat op deze premies dubbel vakantiegeld en vakantiegeld einde dienst verschuldigd is (Cassatie, 26 september 2005).

De Heer D heeft bijgevolg recht op saldo vakantiegeld uitdienst als volgt berekend :

39.283,70 € basisvergoeding
+ 4.462,09 € wetenschappelijke avonden
+ 3.779,56 € kwartaalpremies
+ 5.948,04 € patronale bijdrage groepsverzekering = $53.473,38 \text{ €} \times 8 \% \times 4/20 = 855,57 \text{ €}$

De N.V. Novartis Pharma betaalde reeds 766,02 € zodat de Heer D nog recht heeft op een saldo van 89,55 €.

Het saldo vervroegd vakantiegeld wordt als volgt berekend :

40.443,78 € basisvergoeding
+ 2.298,31 € wetenschappelijke avonden
+ 5.321,35 € bonuspremies laatste 12 maanden
+ 5.948,04 € patronale bijdrage groepsverzekering samen $54.011,48 \text{ €} \times 15,34 \% = 8.285,36 \text{ €}$.

De N.V. Novartis Pharma betaalde reeds 6.303,69 € zodat de Heer D nog gerechtigd is op een saldo van 1981,67 €.

De intresten.

Artikel 10 van de Loonbeschermingswet van 12 april 1965 bepaalt dat voor het loon van rechtswege rente verschuldigd is met ingang van het tijdstip waarop het eisbaar wordt.

Sinds het arrest van het Hof van Cassatie van 10 maart 1986 was het vaste rechtspraak dat voor de toepassing van voormeld artikel onder loon enkel het loon wordt begrepen waarop de werknemer aanspraak kan maken ten aanzien van zijn werkgever, of met andere woorden, het netto loon. Behoudens andersluidend beding heeft de werknemer immers niet het recht om het bedrag van bedrijfsvoorheffing of de werknemersbijdragen voor de sociale zekerheid op te eisen, zodat er op beide bedragen geen intresten verschuldigd zijn aan de werknemer (zie Cassatie, 10 maart 1986, S.R.K. 1986, 101; Cassatie, 17 november 1986, S.R.K. 1987, Arr. Cass. 1986-1987, 760; Cassatie, 16 maart 1987, R.W. 1987-1988, 327; Cassatie, 8 november 1993, J.T.T. 1994, 143, noot).

Overwegende dat de Sluitingswet dd. 26 juni 2002 (B.S. 9 augustus 2002) (art. 82) houdende wijziging van artikel 10 van de Loonbeschermingswet volgens het Hof geen interpretatieve wet is ten behoeve van interpretatie van artikel 10 van de Loonbeschermingswet doch een wet strekkende tot wijziging van artikel 10, zoals artikel 82 van de Sluitingswet zelf duidelijk stelt en zoals blijkt uit haar voorbereidende werken (Parl. Doc. Kamer 2001-2002, doc. 50, 1687/001, p. 48-49).

De memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 maart 2002 betreffende de sluiting van onderneming, zoals besproken in de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordiging, spreekt duidelijk van een wetswijziging.

Overwegende dat artikel 82 van de Sluitingswet volgens het Hof geen interpretatieve wet is doch een dwingende bepaling met onmiddellijke uitwerking voor de toekomst. Artikel 2 Burgerlijk Wetboek stelt immers uitdrukkelijk dat de wet enkel beschikt voor het toekomstige en geen terugwerkende kracht heeft. Als algemene regel geldt de onmiddellijke werking van de rechtsregel. Retro-activiteit is de uitzondering, die uitdrukkelijk moet bepaald zijn of minstens duidelijk moet blijken uit de bewoordingen of de strekkingen van de norm, wat in casu volgens het Hof niet het geval is.

De wijziging van artikel 10 van de Loonbeschermingswet trad in voege vanaf 1 juli 2005 volgens het K.B. van 3 juli 2005 (B.S. 12 juli 2005) tot uitvoering van de artikelen 81 en 82 van de Sluitingswet van 26 juni 2002.

Artikel 90 § 1 van deze wet verleende aan de Koning de bevoegdheid om de datum te bepalen vanaf wanneer zij in werking zou treden.

Een nieuwe wet is in principe van toepassing op de situaties die ontstaan na haar inwerkingtreding doch tevens op de toekomstige gevolgen van de situaties ontstaan onder de vroegere wet doch die verder duren na de inwerkingtreding van de nieuwe wet, voor zover dit evenwel geen afbreuk doet aan onherroepelijk vastgestelde rechten (Cassatie, 25 november 1991, J.T.T. 1992, p. 221).

Volgens deze algemene regel zijn intresten verschuldigd op bruto loonbedragen vanaf 1 juli 2005, datum waarop de nieuwe wet in werking trad.

Artikel 2 van het reeds genoemde K.B. van 3 juli 2005 stelt evenwel dat artikel 1 van toepassing is op lonen waarvan het recht op betaling ontstaat vanaf 1 juli 2005. Het Hof meent dat de Koning overeenkomstig artikel 90 § 1 van de Sluitingswet gemachtigd was de datum van haar inwerkingtreding te bepalen. De Koning was evenwel niet gemachtigd af te wijken van het algemene principe volgens hetwelk de nieuwe wet toepasselijk is niet alleen op toestanden die ontstaan zijn na haar inwerkingtreding doch tevens op de toestanden die ontstonden onder de toepassing van de oude wet en die verder duren onder de nieuwe wet (Cassatie, 25 november 1991 o.c.).

Voor zover artikel 2 van het K.B. van 3 juli 2005 bepaalt dat artikel 1 slechts van toepassing is op lonen waarvan het recht op betaling ontstaat na 1 juli 2005 is dit onwettelijk en wordt het door het Hof niet toepasbaar geacht (artikel 159 Grondwet). Het artikel 10 van de Loonbeschermingswet zoals gewijzigd door artikel 82 van de Sluitingswet van 26 juni 2002 (wettelijke intresten op bruto loonbedragen) is derhalve van toepassing vanaf 1 juli 2005.

Op de aan appellant verschuldigde opzeggingsvergoeding, feestdagenloon en eindejaarspremie zijn wettelijke intresten verschuldigd op de overeenstemmende nettobedragen vanaf 13 mei 2002 tot 30 juni 2005 en op de brutobedragen vanaf 1 juli 2005 tot de dag van betaling.

Vakantiegeld en kostenvergoeding zijn geen loon zoals bedoeld in artikel 10 van de Loonbeschermingswet zodat alleen moratoire intresten overeenkomstig artikel 1153 B.W. verschuldigd zijn op het nettobedrag ervan.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het incidenteel hoger beroep zeer gedeeltelijk gegrond m.b.t. het saldo vakantiegeld, voor het overige ongegrond,

Verklaart het hoger beroep deels gegrond als volgt,

Hervormt het vonnis a quo en opnieuw rechtdoende,

Verklaart de oorspronkelijke vordering van de Heer D   gegrond in de hierna volgende mate,

Veroordeelt de N.V. Novartis Pharma tot betaling aan de Heer D   van volgende bedragen :

- 73.074,77 € bruto t.t.v. opzegvergoeding
- 2.851,81 € bruto t.t.v. prorata eindejaarspremie
- 379,45 € bruto t.t.v. feestdagenloon

te vermeerderen met de wettelijke intresten op de overeenstemmende nettobedragen ervan vanaf 13 december 2002 tot 30 juni 2005 en met de wettelijke intresten vanaf 1 juli 2005 op de brutobedragen ervan tot algehele betaling,

- 413,94 € netto t.t.v. kostenvergoeding
- 89,55 € bruto t.t.v. vakantiegeld uit dienst
- 1.981,67 € bruto t.t.v. vakantiegeld uit dienst

te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf de inleidende dagvaarding op de ermee overeenstemmende nettobedragen.

Veroordeelt de N.V. Novartis Pharma tot de kosten van beide aanleggen, tot op heden begroot op :

In hoofde van appéllant :

Dagvaarding : 128,18 €

Rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg : 205,26 €

Aanvullende rechtsplegingsvergoeding hoger beroep : 59,49 €

Rechtsplegingsvergoeding hoger beroep : 285,57 €

In hoofde van geïntimeerde :

Rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg : 200,79 €

Rechtsplegingsvergoeding hoger beroep : 279,62 €

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 3de Kamer van het Arbeidshof te Brussel op 22 september 2006, waar aanwezig waren :

Mevrouw M. VERMAELEN, Raadsheer,

Mevrouw L. REYBROECK, Raadsheer in sociale zaken als werkgever,

De Heer J. DE DECKER, Raadsheer in sociale zaken als werknemerbediende,

De Heer L. COEN, Griffier.

L. COEN,

M. VERMAELEN,

L. REYBROECK.

J. DE DECKER.

